

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Sapientissima Dei Mvndvm Regentis Gvbernatio; Ex qua
pendent, quæ vulgò in Casv, Fortvna, Fato, Esse Pvtantvr**

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1645

§. 8. Eas cruces & grauamina nobis vtiliſſima eſſe, non quæ nos ipſi
eligimus, ſed quæ nobis à Deo imponuntur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52314](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52314)

Deo, necesse fuit, ut tentatio probaret illum. Tob. 12.

Hæc est Fortunæ rota, in qua, qui potest 13.

deprimi æquo animo, solet extolli. Qui autem subactus indignatur, gemit, rotamque excutiendo succutit, grauius feritur. Satis fuisse Sauli, victum esse; satis fugisse, satis sagitta ictum; sed ille, ne caperetur, aut ab alijs interficeretur, *arripuit gladium, & ir-*

rruit super eum. Quis dicat, interfectorem sui fortiter fecisse? fortiter fecisset, si inter

1. Reg. 31.

4.

aduersa, viuere sustinisset. Suffecisset Achitopheli ad humiliationem, *quod non fu-*

2. Reg. 17.

23.

isset factum consilium eius. Impatiens fuit; & suspendio infortunia velut in fascem colligauit. Rectè atque sapienter quisque faceret, si non ipse sibi, per impatientiam, mala grauiora accerferet, sed diuinæ prouidentia dispositionique se, & sua omnia subijceret. Nemo melius nouit, quid nobis proficit, summo gubernatore, quem qui vult corrigere, experitur, non illum regendo, sed se corrigendo errauisse.

§. VIII.

Eas cruces & grauamina nobis utilissima esse, non quæ nos ipsi eligimus, sed quæ nobis à Deo imponuntur.

Præclare id mundi Paterfamilias sapien- Ludou.
tissi-

Blof. in
Monli
spirit. c.
10.
Vide su-
pra cap.
3. §. 4.
Solonis
simile di-
ctum.

S. August
1. 50. Hō.
hom. 10.

tissimus, teste Blofio, docuit aliquando, *cum* virgo Gertrudis commiseratione mota, oraret pro quadam persona, quam audierat impatienter conquerentem, quod Deus grauamina sibi immitteret saluti sua minus conuenientia. Respondit enim ei Dominus: Dices illi, pro qua oras, vt, quia sine aliqua saltem tribulatione vel molestia regnum caeleste obtineri non potest, eligat, atque indicet, quænam grauamina sibi vtilia esse putet? Et, cum hæc ipsi euenerint, seruet patientiam. In quibus verbis Domini, Gertrudis intellexit, periculosissimum genus impatientie esse, quando homo peruersè ac superbe eligere vult, quæ ferat: dicens saluti suæ minus congruere, seq̄ non posse sustinere ea grauamina, quæ sibi à Deo immittuntur. Oportet enim, vt quilibet semper confidat, illud conuenientissimum & vtilissimum esse, quod sibi Deus imponit, aut euenire permittit: & quando hæc non omnino patienter sustinet, inde seipsum humiliare debet. Hæc est ars vtilissima & maxime mortalibus omnibus necessaria, non velle regere mundi Rectorem, sed regimen illius pati, & optimū existimare; illūmq; semper colere. Non colimus Deum, vt hîc felicitatē habeamus. Quanti illam habent, qui non colunt Deum? ait fan-

sanctum illud ingenium, nec, ut hic senescamus, & decrepiti efficiamur. Quanti senescunt blasphematores Dei? Nec ideo colendus est Deus, ut cultores illius habeant filios, & non sint steriles. Filios enim Deus & onagris, & serpentibus dat. Non ergo pro magno & vero bono petendum est, quod & Indeis, & Paganis, & haeticis, etiam & ipsis bestiis datur. Aurum enim & argentum, honores & filios, & patrimonia, multi habent etiam mali. Qui enim vere Christianus est, non ista omnia transitoria debet petere, sed totum pondus intentionis vel orationis suae, ad expetendam aeternam beatitudinem debet impendere. Ista enim temporalia bona, & quando Deus dat, gratiae agantur, & quando tollit, gratiae agantur. Ista, quando voluerit, tribuet; quando voluerit, tollet: tantum est, ut se ipsum non auferat. Haec firma est anchora. At cui spes omnis, & ratio, & cogitatio pendet à Fortuna; huic nihil oportet esse certi, nihilq; , quod exploratū habeat permanfurum sibi, ne vnum quidē diem. Itaque Deo nitendum est, non Dea. Ille, per miserias, nouit procurare felicitatem. Ista extollit in casum. Superest igitur, ut neminem de *Fortuna* magnum existimemus. *Dicamus potius*, ait scriptor Ethnicus *Fortunam paruos,*

Plutarch.
orat.

2. de for-
titut. A-
lexand.

paruos, timidos, abiectos facere. iniustum verò esse, qui vel vitium infortunio, vel fortitudinem & prudentiam prospera Fortuna accepta ferat. Suâ quisque culpâ vitiosus est, & hinc verè infelix. Expertæ virtutis homo fortitudinem calamitate affirmat, aduersisq; rebus, arbitratur sibi à Deo, non cadendi, sed vincendi offerri occasionem; illud identidem in ore habens: Benedictus dominus Deus

Psal. 143.
1.

meus, qui docet manus meas ad prælium: & digitos meos ad bellum: itemque & istud:

Psal. 144.
18.

*Iustus Dominus in omnibus vijs suis:
& sanctus in omnibus operibus suis.*

F I N I S.

OMNIA AD MAIOREM DIVINÆ
SAPIENTIÆ GLORIAM.

Cum facultate Superiorum.

INDEX